

Det er ikke Meningen med denne Bestemmelse, at Ægtefællen altid skal beskikkes til Værge fremfor Faderen, men det maa bero paa Omstændighederne, navnlig naturligvis Parternes begrundede Ønsker.

§ 12. Værgemaal kan ikke udøves af den, der selv er umyndig eller staar under Lavværgemaal. .

Meningen med, at denne Betingelse udskilles fra de øvrige Betingelser, som omtales i § 13, er den, at man vil gøre *Myndighed* til en *absolut Betingelse* for overhovedet at optræde som Værge, saaledes at den umyndige Fader eller Moder overhovedet ikke bliver Værge og Værgbeføjelsen uden videre bortfalder ved selve Umyndighedens Indtræden.

§ 13. Til Værge maa kun beskikkes en paalidelig og vederhæftig Person, der kan anses for egnet til Hvervet.

De almindelige personlige Fordringer er væsentlig som efter hidtil gældende Ret. Værgen skal være *paalidelig*, d. v. s., han skal være en Person, som man i Almindelighed kan stole paa, og hvem man kan betro andres Interesser uden at behøve at frygte for, at han skal tilsidesætte dem eller misbruge sin Stilling. Han skal være *vederhæftig*, hvilket naturligvis først og fremmest vil sige, at han ikke maa være under Konkurs eller blot insolvent, men ogsaa at han i det hele skal have en saadan økonomisk Soliditet, at ikke et Sammenbrud, der kunde indtræffe naar som helst, kunde bringe ham i Fristelse til at misbruge sin Stilling, eller han i det hele kunde befrygtes at ville gøre sig Indtægt af Værgemaal. Derimod kræves det ikke, at han skal eje nogen Formue. — Udlændinge kan beskikkes som Værger. — *Fødte Værger* tiltræder Værgemaal uden Hensyn til deres mulige mindre heldige personlige Egenskaber, men § 16 giver Regler om, under hvilke Betingelser Værgemaal skal fratages dem.

§ 14. Har Forældre bestemt, hvem der efter deres Død skal være Værge for et mindreaarigt Barn, over hvilket de havde Forældremyndigheden, beskikkes den udpegede, medmindre Barnets Tarv tilsiger andet.

Regelen er at forstaa saaledes, at Forældrene i Forening kan bestemme, hvem der skal være Værge efter den længstlevendes Død, eller den længstlevende, hvem der skal være det ved dens Død. Bestemmelsen behøver ikke at fremtræde i Testamentsform, men den maa naturligvis foreligge i en saadan Skikkelse, at den kan anses for at være alvorlig ment.